

КОРОЄД С. О.,доктор юридичних наук, професор,
в.о. президента
(Науково-дослідний інститут
публічного права)

УДК 347.9

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.4.12>**МАТЕРІАЛЬНО-ПРАВОВІ ТА ПРОЦЕСУАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ЗУПИНЕННЯ
ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ ПРО ВИСЕЛЕННЯ МЕШКАНЦІВ
З ІПОТЕЧНОГО ЖИТЛА У ПЕРІОД ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ**

В статті висвітлюються положення законодавства, які передбачають право на житло та гарантії цього права. Розглядається така підстава для виселення особи, як звернення стягнення на передані в іпотеку житловий будинок чи житлове приміщення. Здійснюється науково-практичний аналіз законодавчих змін (Закон від 15 березня 2022 року № 2120-IX) до Закону України “Про іпотеку”, якими було запроваджено так званий “мораторій” на виселення з іпотечного житла на період дії воєнного стану і лише щодо яких є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти. На основі аналізу судових рішень Верховного Суду було виявлено різну судову практику застосування вказаних законодавчих змін: в одних випадках вказаний мораторій на виселення застосовувався лише тоді, коли звернення стягнення на іпотечне житло відбулося саме в судовому порядку (тобто на підставі попереднього рішення суду про звернення стягнення на предмет іпотеки); в інших випадках Верховний Суд вдавався до розширювального тлумачення вказаних законодавчих змін та застосовував мораторій на виселення також в тих справах, в яких звернення стягнення на іпотечне житло попередньо відбулося саме шляхом позасудового врегулювання на підставі договору (тобто в позасудовому порядку). Разом з тим, в обох випадках на підставі вказаних законодавчих змін в резолютивній частині судових рішень Верховним Судом зазначалось про зупинення виконання рішення в частині виселення відповідачів з іпотечної квартири на період дії в Україні воєнного стану. При цьому встановлено, що ані процесуальне законодавство, ані вищевказані законодавчі зміни не передбачають повноважень суду зупинити виконання свого рішення в частині виселення на період дії в Україні воєнного стану. Адже законодавчими змінами передбачається лише зупинення дії відповідних статей Закону України “Про іпотеку”, які фактично встановлюють правила здійснення примусового виселення на підставі рішення суду. А відтак, мова має йти про зупинення примусового виселення, що має відбуватись у формі зупинення вчиненні виконавчих дій. Робиться висновок, що оскільки вказаними законодавчими змінами і процесуальним законодавством не передбачено зупинення судом примусового виконання свого рішення, тому суд може зазначити про це лише шляхом визначення порядку і строку виконання рішення суду відповідно до ч. 1 ст. 267 ЦПК України.

Ключові слова: право на житло, право власності, іпотека, виселення, судові рішення, зупинення виконання, судовий захист, воєнний стан, заборона, зупинення дії закону, цивільний процес.

Koroied S. O. Material-legal and procedural features of stopping the execution of court judgments on the eviction of residents from mortgage housing during the period of martial law

The article highlights the legislative provisions that enshrine the right on housing and the guarantees of this right. Grounds for eviction of a person are considered, such as foreclosure on a mortgaged residential building or residential premises. A scientific and practical analysis of legislative amendments (Law from March 15th, 2022 No. 2120-IX) to the Law of Ukraine "On Mortgages" is being carried out, which introduced the so-called "moratorium" on evictions from mortgaged housing for the period of martial law and only in respect of which there is a court judgment to foreclose such objects. Based on the analysis of court judgments of the Supreme Court, different judicial practice on the application of the specified legislative amendments was revealed: in some cases, the specified moratorium on eviction was applied only when the foreclosure on mortgage housing took place under the court order (that is, on the basis of a prior court judgment on foreclosure of the subject of mortgage); in other cases, the Supreme Court resorted to an expansive interpretation of the specified legislative amendments and applied moratorium on eviction also in those cases in which foreclosure on mortgage housing had previously taken place precisely through an out-of-court settlement based on a contract (i.e., out of court). At the same time, in both cases, on the basis of the specified legislative changes, in the operative part of the court judgments, the Supreme Court stated about the suspension of the execution of the judgment regarding the eviction of the defendants from the mortgaged apartment for the period of martial law in Ukraine. At the same time, it was established that neither the procedural legislation nor the above-mentioned legislative amendments have provided such authority of the court to stop the execution of its judgments in the part of eviction during the period of martial law in Ukraine. After all, the legislative changes envisage only the suspension of the relevant articles of the Law of Ukraine "On Mortgages", which actually establish the rules for carrying out forced eviction based on a court judgment. Therefore, it should be talked about stopping the forced eviction, which should take place in the form of stopping the implementation of executive actions. It is concluded that since the specified legislative changes and procedural legislation do not authorize the court to stop the enforcement of its judgments, therefore the court can indicate this only by determining the order and period of execution of the court judgment in accordance with Part 1 of Article 267 of the Code of Civil Procedure of Ukraine.

Key words: *right on housing, property rights, mortgage, eviction, judgment, stop of execution, legal protection, martial law, prohibition, stop of operation of law, civil process.*

Конституційне право кожного на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї включає достатнє харчування, одяг і житло (ст. 48 Конституції України). Право кожного на повагу до свого житла охороняється статтею 8 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Право на житло є конституційним правом кожного; однією із гарантій цього права є заборона примусового позбавлення житла інакше як на підставі закону за рішенням суду (ст. 47 Конституції України). Фізична особа не може бути виселена або іншим чином примусово позбавлена житла, крім випадків, встановлених законом (ч. 4 ст. 311 ЦК України). Виселення із займаного жилого приміщення допускається з підстав, установлених законом. Виселення проводиться добровільно або в судовому порядку (ч. 1 ст. 109 ЖК України).

Однією із підстав для виселення особи є звернення стягнення на передані в іпотеку житловий будинок чи житлове приміщення (ст. 40 Закону України "Про іпотеку"). Прийнятим Законом України "Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законодавчих

актів України щодо дії норм на період дії воєнного стану” від 15 березня 2022 року № 2120-ІХ (набрав чинності 17 березня 2022 року) Прикінцеві положення Закону України “Про іпотечку” було доповнено новим пунктом 5-2, згідно з яким у період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування щодо нерухомого майна (нерухомості), що належить фізичним особам та перебуває в іпотеці за споживчими кредитами, зупиняється дія, зокрема, статті 40 “(у частині виселення мешканців із житлових будинків та приміщень, переданих в іпотеку, щодо яких є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти)”. Тобто було запроваджено так званий “мораторій” на виселення з іпотечного житла у період дії воєнного стану.

З буквального тлумачення зазначених законодавчих змін випливає, що заборона на виселення з іпотечного житла у період дії воєнного стану застосовується лише якщо є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти. Водночас стаття 40 Закону України “Про іпотеку” передбачає примусове виселення на підставі рішення суду у випадку звернення стягнення на іпотечне житло саме шляхом позасудового врегулювання на підставі договору (а не на підставі рішення суду про звернення стягнення на такі об’єкти, як це передбачено вказаними законодавчими змінами).

У зв’язку з цим, по-перше, неврегульованою залишається ситуація, коли звернення стягнення шляхом позасудового врегулювання на підставі договору відбулося до 17 березня 2022 року, а позов про виселення розглядається вже після вказаної дати. При цьому в одній зі справ, в якій розглядалась вимога про виселення з іпотечного житла, на яке кредитор “звернувшись шляхом визнання права власності на нього” ще до запровадження вищевказаного мораторію, Велика Палата Верховного Суду, погоджуючись із рішенням апеляційного суду про виселення боржника з іпотечного житла, вважала за необхідне застосувати вищевказаний Закон (мораторій на виселення) в цій справі та зупинити виконання постанови апеляційного суду в частині виселення відповідачки із житлового будинку на період дії в Україні воєнного стану та на тридцятиденний строк після його припинення або скасування [1]. Хоча, як було зазначено вище, дію статті 40 Закону України “Про іпотеку” було зупинено саме у частині тих об’єктів іпотеки, щодо яких є судові рішення про звернення на них стягнення (а не шляхом позасудового врегулювання на підставі договору – зокрема шляхом визнання права власності предмет іпотеки).

По-друге, незрозумілими є дії суду при вирішенні позову про виселення в порядку ч. 3 ст. 39 Закону одночасно із вимогою про звернення стягнення на предмет іпотеки, тобто коли ще не існує судового рішення про звернення стягнення на такі об’єкти (адже дію статті 40 Закону зупинено саме у частині виселення мешканців із житлових будинків та приміщень, переданих в іпотеку, щодо яких вже є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти).

По-третє, судова практика свідчить, що Верховний Суд, ухвалюючи рішення по суті спору (чи-то про виселення з іпотечного житла, чи-то про звернення стягнення на іпотечне житло) на підставі вказаних законодавчих змін зазначає в резолютивній частині судового рішення про зупинення виконання рішення суду у частині виселення відповідачів із житлового приміщення або звернення на нього стягнення на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування. Проте, таких процесуальних повноважень суд не має і процесуальні підстави зазначати про це в резолютивній частині судового рішення теж відсутні (Верховний Суд може зупинити лише виконання рішення апеляційного суду за клопотанням особи, яка подала касаційну скаргу до закінчення його перегляду в касаційному порядку. Також суд може зупинити виконання за виконавчим документом до розгляду заяви про виправлення помилки у виконавчому документі та визнання його таким, що не підлягає виконанню). Не передбачена можливість зупинення виконання судового рішення про виселення з іпотечного житла й у пункті 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку”.

Незважаючи на те, що вказаний мораторій на виселення з іпотечного житла діє вже більше двох років, наукові публікації з приводу цього не набули поширення, а відповідні

судові рішення Верховного Суду, в яких простежується певна непослідовність, не були предметом уваги науковців. А відтак необхідним є здійснення науково-практичного аналізу вказаних законодавчих змін, якими встановлено мораторій на виселення з іпотечного житла на період дії воєнного стану, а також судової практики їх застосування, що й ставить за мету наша стаття.

Так, статтею 40 Закону України “Про іпотеку” врегульовано питання виселення на підставі рішення суду мешканців, які добровільно не звільнили житловий будинок чи житлове приміщення, щодо яких прийнято рішення про звернення стягнення на передані в іпотеку житловий будинок чи житлове приміщення шляхом позасудового врегулювання на підставі договору. Водночас виселення мешканців з іпотечного житла за рішенням суду у зв’язку із зверненням стягнення на предмет іпотеки саме в судовому порядку врегульовано статтею 39 Закону України “Про іпотеку”.

Як вбачається із наведених вище законодавчих змін, у пункті 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку” законодавцем було зупинено дію вищевказаної статті 40 саме у частині виселення мешканців із житлових будинків та приміщень, переданих в іпотеку, і щодо яких є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти (тобто мова йде про попереднє застосування саме судового порядку звернення стягнення на предмет іпотеки, а не шляхом позасудового врегулювання на підставі договору). При цьому таке звернення стягнення мало відбутись до введення вказаного мораторію. Так, в одній зі справ Верховний Суд зупинив виконання своєї постанови у частині виселення відповідача із житлового приміщення на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування, ухваливши при цьому рішення по суті позовних вимог про виселення відповідача з іпотечного житла, на яке попередньо іншим рішенням суду було звернено стягнення як на предмет іпотеки шляхом його продажу банком з укладенням від імені іпотекодавців договору купівлі-продажу з іншою особою – покупцем [2]. В іншій справі за позовом банку про виселення мешканців з іпотечної квартири, Верховний Суд також зупинив виконання своєї постанови в частині виселення мешканців (відповідачів), задовольнивши при цьому позов про їх виселення з іпотечної квартири, на яку попереднім судовим рішенням було звернено стягнення як на предмет іпотеки з метою погашення кредитної заборгованості [3]. Ще в одній справі, предметом позову в якій було виселення мешканців, Верховний Суд зупинив виконання рішення про виселення відповідачів з іпотечної квартири, на яку попереднім рішенням суду в іншій справі було звернено стягнення на предмет іпотеки шляхом його продажу [4].

При цьому в одній зі справ, предметом позову в якій була вимога нового власника житлового приміщення про визнання осіб, які у ньому зареєстровані та проживають, такими, що втратили право користування жилим приміщенням, яке було примусово реалізовано відповідно до статті 61 Закону України “Про виконавче провадження”, статті 41 Закону України “Про іпотеку”, Верховний Суд зробив висновок, що Закон України від 15 березня 2022 року № 2120-ІХ, яким було розділ VI “Прикінцеві положення” Закону України “Про іпотеку” доповнено пунктом 5-2, не підлягає застосуванню, оскільки іпотечне житло (предмет іпотеки) було реалізовано не на підставі судового рішення про звернення стягнення [5].

Водночас, незважаючи на очевидне недвозначне розуміння норми пункту 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку” у системному зв’язку зі статтею 40 цього Закону, практика Верховного Суду паралельно йде шляхом розширювального тлумачення зазначеної норми, у зв’язку з чим Верховний Суд також зупиняє виконання судових рішень в частині виселення з іпотечного житла, на яке попередньо відбулося звернення стягнення саме шляхом позасудового врегулювання на підставі договору (а не на підставі рішення суду, як це прямо зазначено у пункті 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку”). Таке розширювальне тлумачення вказаної норми, наприклад, було застосовано Верховним Судом у справі, предметом позову в якій було виселення мешканців з іпотечної квартири, право власності на яку як предмет іпотеки попередньо набув банк в позасудовому порядку. В цій справі Верховний Суд ухвалив рішення по суті спору про виселення мешканців

(відповідачів) із вказаної квартири без надання іншого жилого приміщення та водночас на підставі вищенаведеного законодавчого мораторію зупинив виконання своєї постанови в частині виселення відповідачів із квартири на період дії в Україні воєнного стану та на тридцятиденний строк після його припинення або скасування [6]. В іншій справі, в якій так само предметом позову було виселення мешканців з іпотечного житла, право власності на яке перейшло до банку в позасудовому порядку, Верховним Судом так само було ухвалено рішення про виселення відповідача з квартири без надання іншого жилого приміщення, але водночас зупинено виконання цієї постанови Верховного Суду в частині виселення відповідача з квартири на період дії в Україні воєнного стану та на тридцятиденний строк після його припинення або скасування [7]. Ще в одній справі Верховний Суд теж вважав за необхідне застосувати Закон № 2120-IX, оскільки на сьогодні в Україні триває воєнний стан, тому виконання постанови апеляційного суду в частині виселення відповідача слід зупинити на період дії в Україні воєнного стану та на тридцятиденний строк після його припинення або скасування. При цьому з обставин цієї справи вбачається, що право власності на предмет іпотеки раніше перейшло фінансовій компанії на підставі статті 37 Закону України “Про іпотеку” (тобто в позасудовому порядку) [8].

Варто зазначити, що як в першому, так й другому випадках, зупиняючи виконання судових рішень щодо виселення з іпотечного житла, на яке раніше вже було звернено стягнення (чи-то в судовому, чи-то в позасудовому порядку), Верховний Суд, по-перше, вважає, що вказані законодавчі зміни (мораторій) мають ретроспективний характер: зупиняється дія статей 37, 38, 40, 41, 47 Закону України “Про іпотеку” починаючи із 24 лютого 2022 року на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та тридцятиденний строк після його припинення, а по друге, зробив висновок, що згадані норми права (статті 37, 38, 40, 41, 47) не втратили свою чинність, оскільки не були виключені з тексту зазначеного Закону, а спеціальним законом лише запроваджене зупинення виконання цих правил на певний період. Надалі у разі припинення запровадження воєнного стану дію згаданих правил буде відновлено без окремого рішення та закону [9]. Верховний Суд при цьому наголосив, що прийняття вказаного закону не є підставою для відмови у задоволенні позовних вимог, а є підставою для зупинення дії судового рішення [10].

До випадків, пов’язаних із заборонаю виселення, можна також віднести судові рішення, в яких вирішувались вимоги про звернення стягнення на іпотечне житло, без розгляду чи задоволення додаткових вимог про виселення відповідачів. Наприклад, в одній зі справ Верховний Суд в рахунок погашення заборгованості відповідача за договором позики звернув стягнення на предмет іпотеки – квартиру шляхом продажу вказаної квартири з публічних торгів відповідно до положень Закону України “Про виконавче провадження”. Водночас Верховний Суд зупинив виконання своєї постанови у частині звернення стягнення на предмет іпотеки на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування [11]. В іншій справі Верховним Судом так само було ухвалено рішення про звернення стягнення на предмет іпотеки – квартиру в рахунок погашення заборгованості за договором відновлювальної кредитної лінії шляхом продажу на прилюдних торгах у межах процедури виконавчого провадження, та зупинене виконання цієї постанови у частині звернення стягнення на предмет іпотеки на електронних торгах на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування [12]. Ще в одній справі Верховний Суд також задовольнив позов, вирішивши у рахунок погашення заборгованості звернути стягнення на предмет іпотеки – житловий будинок та земельну ділянку шляхом реалізації предмета іпотеки на прилюдних торгах, та при цьому зазначив в резолютивній частині про зупинення виконання своєї постанови у частині звернення стягнення на предмет іпотеки на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування [13].

В усіх проаналізованих вище судових справах Верховний Суд безпосередньо застосував норму пункту 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку”, на підставі

якої в резолютивній частині своїх постанов зазначив про зупинення виконання постанови в частині виселення відповідачів з іпотечної квартири або звернення стягнення на іпотечну квартиру на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування. Тобто мова йде саме про зупинення виконання судового рішення. Водночас, як вже було зазначено вище, зупинити виконання рішення може лише Верховний Суд (до закінчення перегляду справи в касаційному порядку) або суд (до розгляду заяви про виправлення помилки у виконавчому документі та визнання його таким, що не підлягає виконанню). При цьому, безпосередньо у пункті 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку” можливості зупинення виконання судового рішення (в частині виселення з іпотечного житла чи звернення стягнення на нього на період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування) не передбачено. Так, пунктом 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку” встановлено, що у період дії в Україні воєнного, надзвичайного стану та у тридцятиденний строк після його припинення або скасування щодо нерухомого майна (нерухомості), що належить фізичним особам та перебуває в іпотеці за споживчими кредитами, зупиняється дія статті 37 (у частині реалізації права іпотекодержателя на набуття права власності на предмет іпотеки), статті 38 (у частині реалізації права іпотекодержателя на продаж предмета іпотеки), статті 40 (у частині виселення мешканців із житлових будинків та приміщень, переданих в іпотеку, щодо яких є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти), статей 41, 47 (у частині реалізації предмета іпотеки на електронних торгах) цього Закону. Тобто мова йде саме про зупинення дії відповідних статей Закону України “Про іпотеку”, які передбачають відповідні права іпотекодержателя та підстави для виселення з іпотечного житла чи звернення стягнення на предмет іпотеки (в судовому чи позасудовому порядку).

Законом України “Про правотворчу діяльність” дійсно передбачено можливість зупинення дії нормативно-правового акта чи окремого його структурного елемента суб’єктом правотворчої діяльності, що прийняв (видав) відповідний нормативно-правовий акт, на визначений строк (термін) (ст. 50).

А відтак, буквально тлумачення положень пункту 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку” свідчить, що від початку введення в Україні воєнного стану відбулося зупинення дії зокрема статті 40 вказаного Закону – у частині виселення мешканців із житлових будинків та приміщень, переданих в іпотеку, щодо яких є судові рішення про звернення стягнення на такі об’єкти. Оскільки стаття 40 має назву “виселення мешканців” та фактично регулює питання (встановлює правила) здійснення примусового виселення на підставі рішення суду, тому можна зробити висновок, що вищевказаними законодавчими змінами було встановлено, зокрема, мораторій саме на “примусове виселення”.

Отже, варто погодитись із висновком Верховного Суду про те, що вказані норми Закону України “Про іпотеку” не втратили свою чинність, оскільки не були виключені з тексту зазначеного Закону, а спеціальним законом лише запроваджене зупинення виконання цих правил на певний період. Надалі у разі припинення запровадження воєнного стану дія зазначених правил відновить свою дію без окремого рішення та закону [14].

Як нами було встановлено вище, дію статті 40 Закону було зупинено саме в частині примусового виселення. Тобто мова йде саме про фактичні дії щодо примусового виселення мешканців з іпотечного житла на підставі рішення суду. В свою чергу, примусове виконання рішення суду, зокрема про виселення, здійснюється в порядку виконавчого провадження. А відтак, мова має йти про зупинення примусового виселення, що має відбуватись у формі зупинення вчиненні виконавчих дій в порядку статті 34 Закону України “Про виконавче провадження”.

Водночас варто зауважити, що положення статті 34 Закону України “Про виконавче провадження” безпосередньо не передбачають такої підстави зупинення виконавчих дій, яка б відповідала пункту 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку”.

Тому з метою забезпечення реалізації приписів пункту 5-2 Прикінцевих положень Закону України “Про іпотеку” при ухваленні судами рішень про виселення мешканців

з іпотечного житла чи звернення стягнення на нього суди, коли зазначають в своїх рішеннях про “зупинення виконання судового рішення в частині виселення відповідачів із квартири на період дії в Україні воєнного стану та на тридцятиденний строк після його припинення або скасування (або про зупинення звернення стягнення)”, на нашу думку, фактично визначають порядок і строк виконання такого судового рішення відповідно до ч. 1 ст. 267 ЦПК України, про що зазначається в самому рішенні. А виконавець, в свою чергу, в силу п. 1 ч. 2 ст. 18 Закону України “Про виконавче провадження” зобов’язаний здійснювати заходи примусового виконання рішень у спосіб та в порядку, які встановлені виконавчим документом (тобто рішенням суду).

Таким чином, проведений нами науково-практичний аналіз вказаних законодавчих змін до Закону України “Про іпотеку” (пункту 5-2 Прикінцевих положень), якими встановлено мораторій на виселення з іпотечного житла в період дії воєнного стану, а також судової практики їх застосування у взаємозв’язку із положеннями ЦПК України і Закону України “Про виконавче провадження”, дає підстави для висновку, що вказані законодавчі зміни передбачають зупинення дії відповідних статей Закону України “Про іпотеку”, зокрема статті 40, якою передбачено примусове виселення з іпотечного житла, проте не визначають це ані в якості підстав для зупинення виконання судових рішень про виселення, ані в якості підстав для зупинення вчинення виконавчих дій. Водночас сам факт зупинення дії статті 40 хоч й означає неможливість застосування передбаченого цією статтею механізму примусового виселення, проте не виключає можливості ухвалення судом рішення про виселення (як результат вирішення матеріально-правової вимоги). А відтак, з метою забезпечення реалізації на практиці вказаного мораторію, Верховним Судом запроваджено практику зупинення виконання судових рішень (із зазначенням про це в резолютивній частині), що, на нашу думку, є нічим іншим, як визначенням порядку і строку виконання рішення суду судом, який ухвалив таке рішення в порядку ч. 1 ст. 267 ЦПК України, що забезпечує правову визначеність і передбачуваність на стадії примусового виконання, гарантує стабільність правового регулювання відносин в зазначеній сфері і правовий статус мешканців іпотечного житла. Разом з тим, для розмежування стадій судового розгляду і примусового виконання, все ж таки необхідним є доповнення положень статті 34 Закону України “Про виконавче провадження” відповідною обов’язковою підставою зупинення виконавчих дій у випадках і на строк, які передбачені законами України.

Список використаних джерел:

1. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 22 березня 2023 року, судова справа № 361/4481/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110111441>.
2. Постанова Верховного Суду від 23 листопада 2022 року, судова справа № 209/2032/14-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/107706572>.
3. Постанова Верховного Суду від 27 вересня 2023 року, судова справа № 754/5676/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113967285>.
4. Постанова Верховного Суду від 26 квітня 2023 року, судова справа № 932/5433/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110486419>.
5. Постанова Верховного Суду від 03 квітня 2023 року, судова справа № 127/35357/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110054773>.
6. Постанова Верховного Суду від 04 жовтня 2023 року, судова справа № 125/1144/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/114187290>.
7. Постанова Верховного Суду від 12 квітня 2023 року, судова справа № 199/5202/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/110395701>.
8. Постанова Верховного Суду від 16 серпня 2023 року, судова справа № 645/2747/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113035731>.
9. Постанова Верховного Суду від 05 червня 2024 року, судова справа № 569/19703/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119579595>.

10. Постанова Верховного Суду від 13 березня 2024 року, судова справа № 297/1649/21.
URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/117718201>.
11. Постанова Верховного Суду від 29 березня 2023 року, судова справа № 757/50591/16.
URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/110515502>.
12. Постанова Верховного Суду від 29 червня 2022 року, судова справа № 201/9754/17.
URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/105110284>.
13. Постанова Верховного Суду від 22 червня 2022 року, судова справа № 296/7213/15.
URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/105011832>.
14. Постанова Верховного Суду від 13 липня 2022 року, судова справа № 361/1353/18.
URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/105279353>.

